

До вечерята аероплана бѣше готовъ, съвсемъ готовъ, само качвай се, завърти му педалата и го пускай кждето ти очи видятъ. Но Мешко реши да не трѣгва на такъвъ далеченъ пжтъ вечерно време. По-добре е сега да си легне да поспи, а утре, ободренъ и отпочиналъ, да литне по широкия свѣтъ.

Цѣлата нощъ Мешко виждаше на сънъ страшни и чудни чудовища, голѣми змии, кръвожадни лъвове и тигри и на сутринята като се събуди, си рече:

— Кжде, Мешко, си залудѣлъ да вървишъ? Я си стой тукъ при майка си, тукъ нѣма нито опасни змии, нито кръвожадни лъвове, нито страшни чудовища.

Не знаеше Мешко какво да прави, застана до прозореца и се загледа въ синьото небе. Въ това време високовисоко той видѣ цѣла върволица жерави, наредени подъ жгълъ, да летятъ на югъ, къмъ топлитѣ страни.

— Не, — рече си Мешко, — нѣма да остана! Жерави, жерави, чакайте и мене и азъ ще литна съ васъ къмъ топлитѣ страни и азъ искамъ да видя кжде растятъ фурмитѣ и кжде живѣятъ маймунитѣ. Сбогомъ, майко, сбогомъ, другари, сбогомъ на всички!

И Мешко турна половинъ хлѣбъ въ торбата си, затече се въ градината, качи се въ аероплана и завъртѣ педалата.

Но аеропланътъ не се помръдна. Натиска Мешко, върти педалата, бута отсамъ, бута оттаткъ — не мърда и не мърда. Прегледа го Мешко, да не би нѣщо да му липсва — не, всичко си е на мѣсто и пакъ не ще да литне.

— Вижда се, че така не се правятъ аероплани, — си рече Мешко и очитѣ му се налѣха съ сълзи.

Но не е Мешко отъ тия, които така лесно плачатъ. Задържа той сълзитѣ си, трѣгна решително, взе торбичката си на рамо и трѣгна да търси фабриката за аероплани, за да види и се научи какъ да си направи и той единъ истински аеропланъ.

Вървѣ Мешко, вървѣ и като минаваше презъ една ливада, изеднажъ се препъна отъ едно бодливо кълбо. Наведе се Мешко и що да види: Ежко-Таралежко се свилъ въ тревата на топка, стои и не мърда.

— Какво щастие! — се зарадва Мешко, — по-добъръ приятель и да търся не мога да намѣря. Скоро въ торбата!